

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπιτελείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξ-
μηνή δραχ. 65. Τριμηνή δραχ. 35.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀθήναι ἡρώσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ΔΧΛ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθάσιας μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδερμίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 11 Ἰανουαρίου 1941

Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 8

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΝΗΘΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ JOHN BUCHAN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἄν τὰ πράγματα ἔρχονταν ὀμαλά ἴσως θὰ γινόμουν μιὰ μέρα ἕνας καλὸς θεολόγος. Μὰ μόλις εἶχα ἀρχίσει νὰ βρισκῶ κάποια εὐχαρίστηση στὴ μελέτῃ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, ὅταν ὁ πατέρας μου πέθανε. Ξαφνικὰ ἀπὸ ἀποπληξία κι' ἔτσι βρέθηκα ὑποχρεωμένος νὰ πιᾶσω ἀμέσως δουλειὰ γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψῶμί μου.

Ἡ μητέρα μου ἔμενε μονάχη τῆς καὶ σὲ ἀρκετὰ στενόχωρη θέσῃ, γιὰτὶ ὁ πατέρας μου δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ βάλῃ τίποτε κατὰ μέρος ἀπὸ τίς μέτριες ἀποδοχῆς του. Ὅταν κανονίστηκαν ὅλα, ἐβγήκε ὅτι ἡ μητέρα μου μποροῦσε νὰ ὑπολογίσῃ σ' ἕνα εἰσόδημα ἀπὸ πενήντα λίρες περίπου τὸ χρόνο, ποὺ βέβαια μὲ δυσκολία θὰ τὴν ἔφθανε γιὰ νὰ ζῆ, ὅσο περιορισμένη ζωὴ κι' ἂν ἔκανε, μὰ ὀπωσδήποτε δὲν τὴν ἔφθανε γιὰ νὰ σπουδάξῃ κι' ἕνα γιὸ στὸ Πανεπιστήμιο. Τότε λοιπὸν ἕνας θεῖος τῆς μητέρας μου, ἕνα εὐπορογεροντοπαλλήκαρο, μὰς ἔκανε μιὰ πρόταση. Εἶπε στὴ μητέρα μου νὰ πάῃ νὰ κατοικήσῃ μαζί του καὶ νὰ τοῦ κρατᾷ τὸ νοι-

κοκυριὸ καὶ σὲ μένα νὰ φροντίσῃ γὰρ μοῦ βρῆ δουλειὰ σὲ κανένα ἐμπορικὸ οἶκο, γιὰτὶ εἶχε μεγάλες γνωριμίες μὲ ὅλον τὸν ἐμπορικὸ κόσμον. Στὴν κατάστασιν ποὺ βρισκόμαστε δεχθήκαμε τὴν πρότασιν αὐτὴ καὶ μάλιστα μ' εὐγνωμοσύνη. Πουλήσαμε τὰ λίγα ἐπιπλάκια μας καὶ πήγαμε κι' ἐγκατασταθήκαμε στὸ σκοτεινὸ σπίτι τοῦ θεῖου μου στὸ Ἐδιμβούργο. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἐκεῖ ποὺ καθόμαστε τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι, μοῦ ἀγγέγειλε πῶς μοῦ εἶχε βρεῖ

μιὰ θέσῃ, ἔπου, ἂν ἤθελα νὰ δουλέψω, θὰ μπορούσα νὰ πᾶω πόλῳ μπροστά.

— Βλέπεις, Δαυὶδ παιδί μου, εἶπε, ἀπὸ ἐμπόριο δὲν ξέρεις οὔτε τὸ ἄλφα-βῆτα. Κανένας ἐμπορικὸς οἶκος ἐδῶ πέρα δὲν θὰ δεχτόταν σὲ προσ-λάθῃ παρὰ μονάχα γιὰ γραφιά, καὶ θάφθανες νὰ κερδίζῃς τὸ πολὺ πολὺ καμμιά ἑκατοστὴ λίρες τὸ χρόνο. Ἄν θέλῃς λοιπὸν νὰ κάνῃς κάτι στὴ ζωὴ σου, ἀποφάσισε νὰ ξηνητευθῆς καὶ μάλιστα νὰ πᾶς σὲ ἕνα μέρος

ἔπου νὰ μὴν ὑπάρχουν πολλοὶ λευκοὶ γιὰ νὰ μπόρῃς νὰ δουλέψῃς. Ἡ καλὴ σου τὴν μετῆρε μπροστά μου χιτῆς ἕνα παλιὸ μου φίλο τὸ Θωμᾶ Μάκενζι. Ἀδελφὸς διευθύνει μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες ἐμπορικῆς καὶ ναυτικῆς ἐπιχειρήσεις τοῦ κόσμου, τὴν ἐταιρεία Μάκενζι, Μιούρ καὶ Ὀλντμείντοθ, ποὺ θὰ τὴν ἔχεις ἴσως ἀκουστά. Ἐχει ἕνα πλῆθος ὑποκαταστήματα στὴ Νότιο Ἀφρική, ἔπου πούλασιν ὅ,τι ποθεῖ ἢ φυγὴ σου, ἀρχίζοντας ἀπὸ σέλλες γιὰ τ' ἄλογα καὶ τελειώνοντας σ' ἀγκιστρία γιὰ τὸ ψάρεμα. Ἡ ἐταιρεία προτιμᾷ νὰ στέλγῃ ὀπαλλήλους ἀπ' ἐδῶ γιὰ νὰ διευθύνουν τὰ ὑποκαταστήματα αὐτά. Ἔτσι, ἔταν μίλησα γιὰ σένα στὸν Μάκενζι ἀμέσως μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ σοῦ βρῆ μιὰ θέσῃ. Σήμερα τὸ

«Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ εἶδα τὸν Ἐνρικὲς καθισμένον κοντὰ στὸν μαῦρο πάστορα...»

πρωί έλαβα ένα τηλεγράφημα όπου δείχνει ότι δεν ξέχασε την υποσχέσή του. Σε τοποθετεί υποδιευθυντή του υποκαταστήματος στο... (έδώ ο θεός μου έφαξε στις τσέπες του, έβγαλε ένα τσαλακωμένο κιτρινωπό χαρτάκι και διάβασε) στο Μπλαουδιλντεμπεστφοντάιν! Ούφ! κόπηκε η ανάσα μου ώσπου να το είπω!

Με τέτοιο ελαφρό τόνο άκουσα για πρώτη φορά να γίνεται λόγος για το μέρος αυτό, όπου έμελλε να διαδραματισθούν τόσα παράξενα περιστατικά.

Αυτή είναι μια λαμπρή ευκαιρία για σένα, συνέχισε ο θεός μου: Στην αρχή δεν θα είσαι παρά υποδιευθυντής, μα όταν μπης στο νόημα της δουλειάς, τότε θα δώσουν σε σένα τη διεύθυνση. Η εταιρεία Μάκενζι σου προσφέρει τριακόσιες λίρες το χρόνο για μισθό και όταν γίνης διευθυντής θα έχης και ποσοστά. Κόιταξε να τα καταφέρης να μεγαλώσης την πελατεία. Φαίνεται πως αυτό το Μπλαουδιλντ... ξέρω γώ πως το λένε, είναι στο βαρσιότερο σημείο του Τράνσβααλ και από το χάρτη βλέπω πως η περιοχή αυτή είναι όρεινη και άγρια. 'Ισως κιόλας να ανακαλύψης εκεί κανένα άδαμαντωρυχείο ή χρυσορυχείο και να γυρίσης πίσω ν' αγοράσής τον πύργο του Πόρτινκρος.

Και με τα λόγια αυτά ο θεός μου έτριψε τα χέρια του και μου χαμογέλασε ένθουσιασμένος.

Για να πω την αλήθεια ένοιωθα μαζί και χαρά και λύπη. 'Αν εϋθός έξ αρχής δεν είχε γίνει λόγος για ν' ακολουθήσω ένα επιστημονικό επάγγελμα, θα προτιμούσα βέβαια πολύ περισσότερο ένα ταξίδι στο Τράνσβααλ παρά ένα σκαμνί σ' ένα γραφείο στο 'Εδιμβούργο. 'Αν ο θάνατος του πατέρα μου δεν μας είχε άφησει σε τόσο θλιβερή οικονομική κατάσταση, θα δεχόμουν μ' ένθουσιασμό την πρόταση αυτή, που θα μου έδινε την ευκαιρία να ιδω άγνωστα μέρη και νέους ανθρώπους. 'Αλλά με τους θρους αυτούς που έμελλε να ταξιδέψω τώρα, μου φαινόταν σαν να πήγαινα σ' εξορία.

Δεκαπέντε μέρες αργότερα παρακαρίστηκα στο πλοίο. Η μητέρα μου μ' άποχαιρέτησε με σπαραγμό και ο θεός μου που με είχε ντύσει και εφοδιάσει μ' όλα όσα θα μου χρειάζονταν και είχε πληρώσει και το εισιτήριό μου, μου έδωσε και στο χέρι είκοσι χρυσές λίρες.

Δεν θα σε λω πιά άνιψό μου, Δαυίδ, μου είπε αν δεν γυρίσης πίσω με τα χρήματα αυτά πολλαπλα-

σιασμένα με το χίλια. Σε θέλω! 'Εκείνη όμως τη στιγμή θα έδινα πρόθυμα και τις είκοσι μου λίρες πίσω για να μπορέσω να μείνω στον τόπο μου.

'Εφυγα από το Σούθαμπτον ταξιδεύοντας για οικονομία στην τρίτη θέση. 'Ευτυχώς τη νουσταλγία μου που την ένοιωθα τόσο δυνατή, την παραμέρισε σύντομα ένα άλλο δυσάρεστο συναίσθημα. Βρισκόμαστε ακόμη στη Μάγγη όταν άρχισε η τρικυμία. Στ' άνοιχτά του Ουσσάντ συναντήσαμε έναν άθλιο καιρό. Βρισκόμουν ξεπαλωμένος στην κουκέτα μου, τόσο άρρωστος, που νόμιζα πως θα παραδώσω από τη μια στιγμή στην άλλη την ψυχή μου. Η σκέψη μοναχά του φαγητού μου έφερνε άνακάτεμμα και ένοιωθα τόσο άδυναμία, που δεν μπορούσα ούτε καν το κεφάλι μου να σηκώσω.

Μόνον όταν φθάσαμε απ' έξω απ' τη Μαδέρα και ήσυχασε λιγάκι η θάλασσα, μόνον τότε αισθάνθηκα τον έαυτό μου κάπως καλύτερα και μπόρεσα ν' άνθώ στο κατάστρωμα και να ιδω τους συνταξιδιώτες μου. Στην τρίτη θέση είμαστε καμμιά πενηνταρία επιβάτες. Οι περισσότεροι ήταν γυναίκες παντρεμένες και παιδιά που κατέβαιναν να συναντηθούν με τους δικούς τους. Οι υπόλοιποι ήταν μετανάστες. Ερήγορα έπιασα φίλα μ' έναν άνθρωπάκο με γυαλιά και κιτρινωπά γένια που καθόταν δίπλα μου και που άρχισε να κάνει διάφορα σχόλια σχετικά με τη θερμοκρασία. Δεγόταν Γουόρδλοου, ήταν από το 'Αμπέρντην και μετανάστευε στην 'Αφρική όπου θα έκανε το δάσκαλο. Οι σπουδές του ήταν περίφημες και είχε μια λαμπρή θέση στο σχολείο της πατρίδας του, μα οι ανατολικοί άνεμοι τον είχαν πειράξει στο στήθος και γι' αυτό δέχθηκε με ένθουσιασμό την προσφορά να πάη να διευθόνη ένα σχολείο στο Τράνσβααλ, έστω κι' αν κακοπληρώνόταν. 'Όταν τον ρώτησα σε ποιο μέρος ακριβώς είχε τοποθετηθί, μου άποκρίθηκε:

— Στο Μπλαουδιλντεμπεστφοντάιν!

Φαντασθήτε την κατάπληξή μου. Ο κύριος Γουόρδλοου ήταν ένας ευχάριστος άνθρωπάκος, πάντα έμιλιτικός και πρόσχαρος. 'Όλη την ημέρα γόριζε με μιά μέθοδο στα χέρια και προσπαθούσε να έμπαθύνη στα μυστήρια της δλλανδικής γλώσσας ή της γλώσσας των Κάφρων, το βράδυ όμως έκανε βόλτες μαζί μου επάνω στο κατάστρωμα κι' εκεί συζητούσαμε και πλάθαμε

σκέδια για το μέλλον. Από τον τόπο όπου πηγαίναμε ήξερε όσα ήξερα κι' εγώ, δηλαδή τίποτε, μα το ενδιαφέρον του να μάθω ήταν μεγάλο, όσο και η άγνοιά του και συχνά μου άνακοίνωνε τα όσα είχε καταφέρει να πληροφορηθί.

Η περιφέρεια αυτή του Μπλαουδιλντεμπεστφοντάιν, μου έλεγε, βρίσκεται επάνω στα βουνά του Ζούτπανσπεργκ και καμμιά ένενηνταριά μίλια το πολύ μακριά από τη σιδηροδρομική γραμμή.

[Άκολουθεί] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

Διηγούνται κι' αυτό, που αν δεν είναι βέρο (άληθινό), είναι όμως μπέν τροβάτο (καλά έπινοημένο):

Την τελευταία φορά που ο πολός κόμης Τσιάνο—όπουργός των 'Εξωτερικών της 'Ιταλίας, γαμπρός του Μουσσολίνι και... σήμεραχος των αεροπλάνων που βομβαρδίζουν τόσο γενναία τους άμάχους— πήγε στο Βερολίνο, έθεσαν εκεί στη διάθεσή του μερικά γερμανικά τάνκς, από τα τελευταία. 'Αλλά όταν τα είδε, ο Τσιάνο είπε:

—'Ακατάλληλα.
— Γιατί; τον ρώτησαν.
Κι' ο Τσιάνο, που ήξερε καλά τους φασιστές στρατιώτες του:
— Γιατί δεν κάνουν πρὸς τα πίσω.

O ANANIAS

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Παιδιά που πολεμάτε Στ'ης Πίνδου τα βουνά, 'Η Παναγιά μαζί σας, Στο πλάι σας άγρυπνά.

Παιδιά της Μεγαλόχαρης 'Εκδικητές τρανοί, 'Ακούστε τις καμπάνες της, 'Ακούστε τη φωνή!

'Από τους κάμπους ερχεται Κι' από τον ούρανό 'Απ' της γαλάζιας θάλασσας Το ματωμένο άφρο...

'Όλη η Πατρίδα αγιάστηκε, 'Η Παναγιά άκουμπά Στο χέρι της και λάμπουν Τα μάτια της θαμπά.

—'Μην κλαίς, της λέει η 'Ελλάδα μας, Παρθένα μου, μην κλαίς Τέτοιες ψυχές περιήφανες Σάν τις βουνοκορφές!

Μόν' αν βουλάξη δι' η στεριά, Θά πάφουν τα 'Ελληνόπουλα Νά πέφτουν για τη λευτεριά...

Στρέφεται η Μεγαλόχαρη Και την 'Ελλάδα μας φιλεί· Και λάμπει μέσ' στο φίλημα Της Νίκης ή φεγγαβολή!

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΑΘΗΝΑ-Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ

Αγαπητοί μου,

Η ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ που κηρύχτηκε την Ιστορική ημέρα της 28 'Οκτωβρίου, είχε μια μεγάλη έπιτυχία: έκαιτο τοίς έκαιτο. Αυτό σημαίνει πως δεν έλειψε ο ύτε ένας από εκείνους που είχαν την υποχρέωση να καταταχθούν στ' στρατό και να πολεμήσουν τον έχθρο που άπειλούσε την έλευθερία μας. Φυσικώτατο με την εξέγερση που προκάλεσε το θρασού Ιταλικό τηλεγράφο, και με τον ένθουσιασμό που έξύπνησε σε κάθε 'Ελληνα το γενναίο και τίμιο όχι του Κυβερνήτη μας—ή το μολών λαβέ—άφρο και πολλοί άλλοι, χωρίς να έχουν την υποχρέωση, έτρεξαν να φορέσουν το χακί και να πάρουν το όπλο σαν έθελοντές. 'Αλλά την ίδια έπιτυχία της στρατιωτικής είχε κι' η Άλληνα έπιστράτευση που κηρύχθηκε συγχρόνως: η πολιτική. Και ξέρετε τί είναι πολιτική έπιστράτευση. 'Ο Κυβερνήτης μας έκάλεσε τους πολίτες, άντρες και γυναίκες, νέους και παιδιά, διανοούμενους κι' εργάτες, δημόσιους κι' ιδιωτικούς υπάλληλους, δλους, να συνεισφέρουν στον κοινό άγώνα, να βοηθήσουν σ' αυτόν, μ' όποια εργασία θάθελε ή θα μπορούσε να κάνει ο καθένας. Και δεν έμεινε, ούτ' ένας, ούτε μιά, που να μην άναπακρίθηκε στο κάλεσμα του Κυβερνήτη— στο σάλπισμα της Πατρίδας—με τη μεγαλύτερη προθυμία. Μόνο οι δημόσιοι υπάλληλοι είχαν υποχρέωση κι' ήταν'σά γλάθαν διαταγή. 'Όλοι όμως οι άλλοι προσφέρθηκαν να άηρητηθούν σαν έθελοντές. Η φιλοπατρία τους μόνο τους υποχρέωνε. Κι' είναι άφάνταστο το τί γίνεται, και στην 'Αθήνα και σ' όλη τη χώρα. Οι διανοούμενοι γράφουν και μιλούν, για να φωτίσουν τον κόσμο και να έξάπτουν το κοινό φρόνημα (πνευματική έπιστράτευση). Οι επαγγελματίες έπιστήμονες, γιατροί, δικηγόροι, μηχανικοί και καθητές, εργάζονται σε νοσοκομεία ή προσφέρουν χάρισμα τις συμβουλές τους στις οικογένειες των έπιστράτων. 'Εχω ένα θείο άρχίατρο, ογδόντα χρονών, που άφηφώντας τον κόπο, το κρύο, την ηλικία, τα πάντα, πάει κάθε πρωί, σά στρατιώτης, σ' ένα νοσοκομείο και γυρίζει το βράδυ. Και ξέρω ένα Διαπλασόπουλο δεκαεννιά χρονών— αν ήταν δυό χρόνια μεγαλύτερο, θα άηρητοσε στο μέτωπο— που επειδή είναι τριτοετής της 'Ιατρικής, χρησι-

μοποιεί τις λίγες του γνώσεις και τον πολύ του ζήλο, επίσης σ' ένα νοσοκομείο, σά βοηθός. Και πόσοι άλλοι, εκατοντάδες, χιλιάδες!

Δεν άπάρεει κυρία, δεν άπάρεει μεγάλη θροποιίνς— έκτός από τις Φαλαγγίτιδες, που άμιλλώνται, σε παντοειδείς πολύτιμες άηηρεσίες, με τους Φαλαγγίτες— που να μην άνήκη σε μιά έπιτροπή, σε μιά ομάδα, σε μιά όργάνωση, και να μην τριγυρίζη για να μαζεύη χρήματα και είδη για τους στρατιώτες, ή για να τα μοιράζη στις οικογένειες τους: στα νοσοκομεία, στους άνέργους, στους φτωχούς, ή να μη βοηθή σε μιά πολεμική άηηρεσία— στα γραφεία π.χ. της άποστολής δεμάτων στο μέτωπο, που θάταν τόσο δύσκολη με την έπιστράτευση των ταχυδρομικών υπαλλήλων— ή να μη νοσηλεύη τραυματίες σαν έθελοντής άδελφή, ή να μην έπιθλέπη σ' ένα συσσίτιο. Μιά κόρη μου, που έχει τον άντρα της στο μέτωπο, σε συσσίτιο περνά όλες της σχεδόν τις ώρες. Πέντε φορές την έβδομάδα, πηγαίνει εκεί από τα χαράματα, έπιθλέπει τα καζάνια όπου μάγειροι και μάγειρίσες έτοιμάζουν το κολασσιάτο φαγητό, έπιθλέπει βστερα και στο μοίρασμα του, και γυρίζει το βράδυ κατακουρασμένη, τσακισμένη, πεινασμένη— περίεργο κι'

αυτό, να είναι σε συσσίτιο, να δίνη φαγητό σε χιλιάδες ανθρώπους, κι' αυτή να μένη το μεσημέρι νηστική— αλλά κατευχαριστημένη με τη συνάσθηση πως κάνει το χρέος της στην πατρίδα σαν τον άντρα της. Μιά νεαρώτατη και γνωστότατη ήθοποιός του μουσικού θεάτρου, ή δ. "Αννα Καλουτά, που έτυχε να ξέρη να σωφάρεη, άφησε την εργασία της—και ξέρετε πως τα θέατρα λειτουργούν— κατατάχθηκε ως έθελοντής, άμισθη σωφφερίνα στον όρχο άδτοκινήτων, και κάθε μέρα, από το πρωί στις όχτώ ως τις δύο, οδηγεί φορτηγό άδτοκίνητο και μεταφέρει είδη στρατιωτικά. Δεν είναι συγκινητικό; Μα και πόσες άλλες νεαρές κυρίες δεν έγιναν σωφφερίνες για την Πατρίδα...

Αυτή είναι η «πολιτική έπιστράτευση». Θα ήταν άδύνατο να δώσω μια εικόνα της έκτασης και του μεγαλείου της σε μιά 'Επιστολή. Φαντασθήτε μόνο πως και το μικρότερο κορίτσι, στο σπίτι του, πλέκει μάλλινα για το στρατό. Μα γι' αυτό κι' οι στρατιώτες μας εκεί-πέρα δεν στεροβονται τίποτα, κι' είναι ήσυχοι για τους έδω συγγενείς τους, τις υποθέσεις τους, και μπορούν να δώσουνται δλόψυχα στο μεγάλο τους άγώνα, και νικούν, νικούν, νικούν...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

Και καλά όσο ο δρόμος ήταν κάπως ίσιος. 'Ο κουτο-Μικές μπορούσε να σπρώχνη τη νεροκολοκύθα, να την προφταίνη τρέχοντας, να την ξανασπρώχνη, κι' άποασδήποτε να την οδηγί. 'Αλλά όταν ο δρόμος έγινε ένα κατηφορικό μονοπάτι του λόφου, ή νεροκολοκύθα έτορευε μονάχη με μεγάλη γληγοράδα, πήγαινε όπου ήθελε εκείνη, κι' ο κουτο-Μικές έκανε μεγάλο κόπο να τη φτάνη και να τη σπρώχνη κατά κει που ήθελε αυτός.

Κι' ήθεε στιγμή που αυτό του ήταν πιά άδύνατο. 'Ηταν όταν η νεροκολοκύθα έφτασε στην άκρη-άκρη του μονοπατιού και, πριν προφτάση ο οδηγός της να τη σπρώξη έδωδες, πήρε εκείθεε την πλαγιά του λόφου, και κατακυλούσε, οροβόλυνε, γκρεμοτσακίζοντα, με γληγοράδα που μεγάλωνε όλοένα! Για να τη φτάση τώρα, ο κουτο-Μικές έπρεπε νάχη ή τα φτερωτά σαντάλια του θεού 'Ερμή, ή τις μπότες του Δρόκου του παρο-

μυθιοῦ. Ὡστόσο, καί μέ τά πόδια καί τά παπούτσια ποῦ εἶχε, ὁ κακόμοι-
ρος ἔκανε γό, τι μπλοῦσε. "Ἐτρεχε κι' αὐτός ἔξω ἀπὸ τῆς, πηδοῦσε, ροβο-
λοῦσε, χρομοτοσκίζεταν. Καί φωντάζεσε πιά πόσο ἴδρωνε, λαχάνιαζε
κι' ἀγκομαχοῦσε...

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΚΥΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ JAQUELINE DUCHÉ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—
Ἀυτὰ ἦταν τὰ διάφορα μαντζού-
νια ποῦ πουλοῦσε ὁ Σορκιάς καί ποῦ
δῆθεν γιάτρευαν ἕλες τίς ἀρρώστειες
καί ἔλας τοὺς πόνοους.
"Ὅλα τὰ φάρμακα αὐτὰ ὁ Σορ-
κιάς τὰ κατασκεύαζε σ' ἕνα ἄλλο-
γειτονικό καμαράκι, ὅπου ἔκρυβε
κιάλας ἔλα τὰ κλεψιμέτικα ποῦ ἔφερ-
νε ἀπ' ἔξω αὐτὸς ἢ ἡ γυναίκα του.
"Ἐνα ἐξημερωμένο κοράκι μὲ ψαλ-
λιδισμένα φτερά πηδοῦσε ἐδῶ κι'
ἐκεῖ καί πότε γαντζωνόταν ἐπάνω
στον κόκκινο πάπλωμα ποῦ ξεχώριζε
πίσω ἀπὸ τίς μισοσηκωμένες κουρ-
τίνες ποῦ ἔκρυβαν τὸ κρεβάτι, πότε
βρισκόταν ἐπάνω στὴ ράχη μιᾶς
καρέκλας καί πότε ἐπάνω στο
τραπέζι, ὅπου ἦταν ἀκόμη ἀπλω-
μένα κάτι παλιά καί λίγδικα τρα-
πουλόχαρτα. Ἐξαφνα τὰ σκυλιὰ
ἄρχισαν νὰ γρυλλίουν, τεντώνον-
τας τ' αὐτιά τους. Ὁ Σορκιάς βρέ-
θηκε μ' ἕνα πῆδημα ὀρθῶς καί ἀ-
φογκράστηκε. Μὰ σὲ λίγο ἡ ἀνη-
συχία ἔσβυσε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του
καί μὲ μιὰ κλωτσιὰ παραμέρισε
τὰ σκυλιὰ ἀπ' τὴν πόρτα.
— Οὔτε τὴν κυρά σας δὲν γνω-
ρίζετε πιά, παλιόσκυλα; ἔκανε.
"Ἄνοιξε μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα
καί ἡ γυναίκα του χώθηκε στὸ
σπίτι.
— Ἐλα, μὲς γρήγορα, ψιθύ-
ρισε ὁ Σορκιάς.
"Ἀρχισε νὰ ξαναστήνῃ πάλι τὰ
προχώματά του καί ὅταν τελείωσε
εἶπε τῆς γυναίκας του τὰ περιστα-
τικά τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖνη τὸν ἀκου-
γε μὲ προσοχὴ ἐνῶ ἔλυε τὸ μπόγο
τῆς. Ἦταν μιὰ γυναίκα ψηλὴ κι' ἀδύ-
νατη μὲ φανερό τοιγγάνικο τύπο. Εἶχε
μαλλιά κατὰμουρα καί λιπαρά, χτε-
νισμένα κολλητὰ στὸ κεφάλι. Ἡ
κατατομὴ τῆς ἔμοιαζε σὰν ἀρπακτι-
κοῦ πουλοῦ, γι' αὐτὸ τῆς εἶχαν
βγάλει κιάλας τὸ παρατσούκλι Κί-
σα. Τὰ μαῦρα μάτια τῆς μὲ τὸ κακό
τοὺς βλέμμα, τὸ παράξενο ντόσιμό
τῆς; κόκκινη φούστα, παρδαλὸ σῆλι,
κέτρινες κάλτσες, καί γενικά ἄλη ἢ
ἐμφάνισή τῆς τὴν ἔκαναν πραγmati-
κὴ γόφτισα. Ποῖς ξέρει; πῶς εἶχε
ξεπέση καί εἶχε ἐγκατασταθῆ σ' αὐ-

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

τὸ τὸ μέρος καί τώρα ἐξακολουθοῦ-
σε νὰ ρίχνῃ τὰ χαρτιά, νὰ λέγῃ τὴν
μοῖρα καί νὰ πουλᾷ κάθε λογιῆς
μαντζούνια καί μαγικά στοὺς ἀφελεῖς
χωριάτες ποῦ κοροῖδευε. Πότε-πότε
χανόταν, χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἴδῃ,
οὔτε πότε ἔφηνε, οὔτε πότε γύριζε.
Πήγαινε κι' ἔδλεπε τὸ συγγενολό-
γι, κάτι ἄλλους ἀποίγγανους ποῦ
ἦταν σκορπισμένοι ἐστὴν περιφέρεια
ἕνα γόρο καί ποῦ τῆς ἐμπιστεύονταν
μερικὰ ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα τους, ἐκεῖ-
να ποῦ ἦταν κάπως ποῦ ἐπικίνδυ-
νο νὰ τὰ κρατήσουν οἱ ἴδιοι.
"Ἀπόψε ὅμως εἶχε γυρίσει ποῦ
κακόκεφῃ. Φαινόταν κατακουρασμέ-
νη κι' ὅταν τελείωσε ὁ ἀνδρας τῆς τὴν
ἀφήγησέ του, ἀπάντησε νευριασμένη:
— Νὰ δᾶ ἡ ὦρα νὰ ἔχουμε μπλε-
ξίματα καί μὲ τοὺς χωροφύλακες.
Θὰ προφτάσω τουλάχιστον νὰ κρῶ-

«Παραμιλάει! εἶπε ὁ Σορκιάς...»

ψω αὐτὰ ποῦ ἔφερα ἀπόψε; Πρέπει
κανεὶς καί νὰ πληρώῃ πότε-πότε.
— Εἶσαι ἀνόητη! φώναξε ὁ Σορ-
κιάς. Ἐγὼ θέλω νὰ μαζέψω παρά-
δες, γὰ γίνω πλούσιος μιὰ μέρα.
Θέλω νὰ κάθουμαι σὲ σπῖτι ἀληθινὸ
κι' ὄχι σ' ἕνα παλιοκάλυβο. σὰν καί
τοῦτο. Θέλω νὰ τρώω κατὰ τὴν πει-
να μου καί νὰ πίνω κατὰ τὴ δίψα
μου, τὸ κατάλαβες; Ἀυτὰ τὰ λίγα
λεφτούλια ποῦχοιμὲ κατὰ μέρος δὲν
μοῦ τὰ παίρνουν, ποῦ νὰ μὲ σκοτιῶ-
σουν. Κι' ὅστερα, πότε προφταίνουμε
νὰ πάμε νὰ τὰ βγάλουμε ἀπὸ κεῖ
ποῦ εἶναι κρυμμένα;

Συνέχισαν τὸν καιρὸ τὸς ἐστὴν
ἀκατάληπτη σχεδὸν διάλεκτο ποῦ
μιλοῦσαν μεταξὺ τους, ὅπου μαζὶ μὲ
τίς ντόπιες χωριάτικες λέξεις ἦταν
ἀνακατεμμένες κι' ἕνα πλῆθος τοιγ-
γάνικες ἐκφράσεις. Στὸ τέλος ἡ γυ-
ναίκα φώναξε ἐξω φρενῶν:
— Τώρα νὰ ἴδῃς ποῦ σὲ λίγο δὲν
θα μπόρεσῃς πιά νὰ τοὺς κοροῖδέ-
ψῃς μὲ τὸ σῆμερα καί μὲ τὸ αὔριο.
"Ὅπου νάσαι, θαρθεῖν καί θὰ μὰς κά-
νουν ἔρευνα στὸ σπῖτι.
Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη τὰ σκυλιὰ, ποῦ
τώρα καί λίγη ὦρα ἔδειχναν κά-
ποια ἀνησυχία, ἄρχισαν νὰ γρυλλί-
ζουν ὀπίκωφα, νὰ μυρξίζουναι γύρω
τους καί στὸ τέλος νὰ τινάζονται
τραβώντας τίς ἀλυσίδες τους.
— Τί τρέχει; Τί συμβαίνει; Τί
πάθατε στὰ καλά καθούμενα;
Τὰ φοβερά ζῶα γρύλλισαν καί
πάλι δειχώντας τὰ μυτερά τους
δόντια.
— Πρέπει νὰ ἰδοῦμε ποῖς εἶναι.
"Ἐννοια σας, πουλάκια μου, καί θὰ
τοῦ κάνουμε καλὴ ὑποδοχή.
Ὁ Σορκιάς ἀρπάζε τὸ ντουφέκι
του, μιὰ σπρωξιά ἐστὴν γυναίκα
του ποῦ δοκίμασε νὰ τὸν κρατήσῃ
καί ἀποῦ ἔλυσε τὰ σκυλιὰ του
βγήκε μαζὶ τους στὸ δρόμο ποῦ
ξεχώριζε ἀσπρὸς μέσα στὴ νύχτα.
Ἡ γυναίκα του ἔμεινε μόνῃ τῆς
καί μὲ ἀγωνία παρακολουθοῦσε τὰ
γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν, ποῦ
σοο ξεμάκρυναν, τόσο καί πιά
ἀδύνατα γινόταν. Πέρασε εἶτοι
ἀρκετὴ ὦρα. Ἐξαφνα ἡ τοιγγάνα
ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. "Ἄκουγε
τὸν ἀνδρα τῆς καί τὰ σκυλιὰ νὰ
γυρξίζουν πίσω. Σὲ λίγο ἡ πόρτα
ἄνοιξε διάπλατη καί στὸ ἄνοιγ-
μὰ τῆς παρουσιάστηκε ὁ Σορκιάς
λαχάνιασμένος, κρατώντας ἐστὴν
ἀγκαλιά του ἕνα ἀναίσθητο καρι-
τσάκι.
Τὸ ξάπλωσαν στὸ τραπέζι καί
ἔσκυφαν μαζὶ κι' οἱ δύο τους,
πάνω ἀπὸ τὸ παιδί, ποῦ ἦταν
κομψότατα ντυμένο μ' ἕνα ἀσπρα
μᾶλλινο φορεματάκι. Στὸ μέτωπό
τῆς μιὰ μικρὴ πληγὴ ἦταν ἀνοικτὴ
ἀπ' ὅπου ἔσταζε ἀκόμη αἷμα.
Σὲ λίγο τὸ παιδί συνήλθε καί ἀνοί-
γοντας τὰ μάτια του κοίταξε γύρω του
μὲ μιὰ ἔκφραση γεμάτη τρόμο. Οἱ δύο
ἀγύρτες ἄρχισαν νὰ τὴν ρωτοῦν, μὰ ἡ
μικρὴ δὲν τοὺς ἀπαντοῦσε καί κοίταξε
μόνο γύρω τῆς σὰν σαστισμένη. Μιὰ
στιγμὴ τὰ μάτια τῆς ἔπεσαν σ' ἕνα
κεσὲ γεμάτον γάλα ἀκουμπισμένον
ἐπάνω σ' ἕνα σκαμνὶ καί τέτοια ἐπι-
θυμία ζωγραφίστηκε στὸ βλέμμα τῆς,
ποῦ ἡ τοιγγάνα εὐθὺς τὸ κατάλαβε.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ ΣΠΑΡΑΓΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΔΑ ΚΟΚΚΙΝΟΓΟΥΛΑΚΗ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕ-
νας βασιλιάς καί μιὰ βασίλισσα κι'
εἶχαν μιὰ κόρη μονάκριβη ποῦ τὴν
ἔλεγαν Ροδοῦλα. Ἡ Ροδοῦλα ἦταν
μιὰ μικρὴ, πεντάμορφη βασιλοπούλα
κι' ὄλος ὁ κόσμος τὴν ἀγαποῦσε.
Μὰ εἶχε τρία φοβερά ἐλαττώματα
ποῦ τῆς ἔφεραν τὴν δυστυχία τῆς. Τί
ἐλαττώματα ἦσαν λοιπὸν αὐτὰ; Ἡ
Ροδοῦλα ἦταν ποῦ ἰδιότροπη στὸ
φαγητό τῆς καί δὲν ἤθελε νὰ φάῃ
παρὰ μόνον ὅ, τι ἄρεσε σ' αὐτὴ τὴν
ἴδια ἦταν ἀκόμη ποῦ ἐπιμονή καί
δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ μὲ κανέναν τρό-
πο τίς καλὲς συμβουλὲς ποῦ τίς ἔδι-
ναν οἱ ἄλλοι καί τέλος ἦταν καί
ποῦ ὀξύθυμη καί ὅταν τὴν ἔπιασε ὁ
θυμὸς, θε μου, φύλαγε! Χτυποῦσε
τὰ πόδια τῆς, ἔπεφτε χόμο, ἐταίρι-
ζε, τέλος πάντων χαλοῦσε τὸν κό-
σμο!
Εἶπαμε λοιπὸν πῶς ἡ βασιλοπού-
λα ἦταν ποῦ ἰδιότροπη στὸ φαί
τῆς. Ἦθελε νὰ τρώῃ μόνον ὅ, τι τῆς
ἄρεσε καί τίποτε ἄλλο. Καί τί τῆς
ἄρεσε νομίζετε; Μόνον τὰ σπαράγγια!
"Ὅ, τι ἄλλο φαγητό κι' ἂν τῆς
ἔφερναν, ἔσπρωχνε τὸ πιάτο ἀπὸ
μπρὸς τῆς, ἔκλεινε σφιχτὰ τὸ στό-
μα τῆς καί δὲν ἔτρωγε μπουκιά!
Νὰ τὴν παρακαλῇ, ὁ πατέρας τῆς
ὁ βασιλιάς κι' ἡ μαμά τῆς ἡ βασί-
λισσα, ὄχι! Νὰ τὴν παρακαλοῦν οἱ
ἕξη νταντάδες κι' οἱ δώδεκα παρα-
νταντάδες τῆς, ὄχι! Νὰ τὴν παρα-
καλοῦν οἱ εἰκοσιτέσσερις μάγειροι
καί οἱ σαραντασκὴν παραμάγειροι,
ὄχι! Νὰ τὴν παρακαλοῦν οἱ ἐνενην-
τὰ ἕξη παλατιανοὶ καί οἱ ἑκατὸν
ἐνενηντὰ δύο ἀξιωματικοὶ τοῦ πα-
λατιοῦ, ὄχι, τίποτε! Ἡ Ροδοῦλα δὲν
ἤθελε νὰ φάῃ παρὰ μόνον σπαράγγια.
Σπαράγγια καί τίποτε ἄλλο!
Τί νὰ κάνῃ ὁ καὸμένος ὁ βασι-
λιάς; Κάλεσε ὄλους τοὺς μάγους κι'
ὄλους τοὺς σοφούς τοῦ βασιλείου του
καί ζήτησε τὴ συμβουλὴ τους. Κι'
οἱ μάγοι κι' οἱ σοφοὶ μ' ἕνα στόμα
τοῦ εἶπαν: «Βασίλειά μου πολυχρο-
νεμένο, ἂν ἡ κόρη σου δὲν τρώει τί-
ποτε ἄλλο ἀπὸ σπαράγγια, στὸ τέ-
λος θὰ καταντήσῃ κι' ἡ ἴδια σὰν
σπαράγγι!»
Ν' ἀκούσῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ὁ
βασιλιάς, τὸν ἔπιασε ἀπελπισία!
Μὰ πῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴ Ροδοῦλα
του νὰ μὴν τρώῃ μοναχὰ σπαράγγια;
"Ἀδύνατο πρᾶγμα! Καί μὲ τὸν
καιρὸ, ὅσα εἶπαν οἱ μάγοι κι' οἱ
σοφοὶ βγήκαν ἀληθινὰ! Ἡ Ροδοῦλα
ἔγινε ψηλὴ-ψηλὴ καί λεπτή-λεπτὴ

σὰν τὸ σπαράγγι. Τὰ χέρια τῆς καί
τὰ πόδια τῆς ἐμάκρυναν, τὸ πρόσω-
πό τῆς ἐμάκρυνε καί πήρε ἕνα χρώ-
μα χλωμοπράσινο σὰν τὸ σπαράγγι
καί ἡ μὴτὴ τῆς καί τὸ στόμα τῆς
ἔγιναν μπλάβα, σὰν τίς κορφοῦλες τοῦ
σπαραγγιοῦ! Νὰ τὴν βλέπῃς δηλαδὴ
καί νὰ σὲ πιάνῃ φόβος καί τρόμος!
Ἡ καὸμένη ἡ βασίλισσα ἡ μάν-
να τῆς, οἱ ἕξη νταντάδες τῆς, οἱ
δώδεκα παρανταντάδες τῆς καί ὄλοι
οἱ ἄλλοι — ποῦ νὰ τοὺς λέμε τώρα
μὲ τὴ σειρά — γιὰ νὰ τὴν βάλουν σὲ
θεογονασία, τὴν πήγαιναν μπροστὰ
στοὺς καθρέφτες τοῦ παλατιοῦ καί
τῆς ἔδειχναν τὰ χάλια τῆς. Μὰ τότε
τῆ βασιλοπούλα τὴν ἔπιασαν ἐκεῖνοι
οἱ φοβεροὶ θυμοὶ τῆς κι' ἔπιασε κι'
ἔσπασε ὄλους τοὺς καθρέφτες γιὰ νὰ
μὴν μπορῇ πιά νὰ βλέπῃ τὴν κα-
τάντια τῆς.
Μὰ τί τὸ ὄφελος; Κατέβαινε ἡ
βασιλοπούλα στὸ περιβόλι καί ἔλεσε
οἱ στέρες κι' οἱ λιμνοῦλες τῆς κα-
θρέφτιζαν τὴν ἴδια ἔλεεινὴ μορφή.
Πήγαινε ἐστὴν πάλι μὲ τὴν ἀκολου-
θία τῆς; Τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου τὴν
ἐπαιρναν ἀπὸ πίσω καί τῆς φώναζαν:
— Νὰ ἡ βασιλοπούλα Σπαραγγιά!
Νὰ ἡ βασιλοπούλα Σπαραγγιά!
Τί ντροπὴ! Ἀπὸ Ροδοῦλα νὰ κα-
ταντήσῃ Σπαραγγιά!

Στὸ τέλος ἡ πεισιματάρα βασιλο-
πούλα, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε πιά νὰ
ὀποφῆρῃ αὐτὴ τὴ ζωὴ, ἔφυγε ἀπὸ
τὸ παλάτι. Πήγε λοιπὸν σ' ἕνα δά-
σος καί ζῶσε ἐκεῖ μοναχὴ τῆς καί
δὲν ἔδλεπε ἀνθρώπο. Καί γιὰ νὰ
μὴν πεθάνῃ τῆς πείνας, τῆς ἔστελναν
ἀπὸ τὸ παλάτι κάθε μέρα ἕνα πιάτο
σπαράγγια μ' ἕναν ὑπηρέτη.
Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ καθόταν κι'
ἐκλαιγε τὴ μοῖρα τῆς, ἀκούει ἀπὸ
πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο κάτι ἄλλα
κλάμματα, χειρότερα ἀπὸ τὰ δικά τῆς.
Φωνάζει:
— Ποῖς εἶσαι ἐσύ, ποῦ κλαῖς
εἶτοι ἀπελπισιμένα;
— Εἶμαι ἕνα δυστυχισμένο βασι-
λόπουλο καί ἐπειδὴ δὲν μ' ἄρεσε
παρὰ ἕνα φαγητό μονάχα, γι' αὐτὸ
κατάντησα νὰ ζῶ σ' αὐτὴ τὴν ἐρη-
μίᾳ γιὰ νὰ μὴ μὲ βλέπῃ ὁ κόσμος.
— Ἐέρω ποῖο φαγητό λές! τοῦ
φωνάζει ἡ βασιλοπούλα, τὰ σπα-
ράγγια!
— Ὅχι, καθόλου, φωνάζει τὸ βα-
σιλόπουλο, τὰ κοκκινόγουλια!
Καί μὲ τὰ λόγια αὐτὰ παρουσιά-
στηκε μπροστὰ τῆς καί τῆς διηγή-
θηκε τὴ θλιθερὴ ἱστορία του ποῦ
ἦταν ἴδια κι' ὅμοια μὲ τῆς Ρο-
δοῦλας.
(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Παιδιὰ τῆς Σουηδίας μὲ παγοπέδιλα κάνουν τὰ πρῶτα βήματα ἀπάνω στὸν πάγο.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Τ' ΑΓΝΩΣΤΟ ΖΗΤΗΣΑ . . .

Τ' άγνωστο ζήτησα στ' άνόπαρχτο, και σάστια στο χέος που είδα εντός μου, τίποτα έγω στην άρμονία του κόσμου, . . . κι' η σκέψεις μου πουλιά χωρίς λιμνία

Στ' άπειρο πέταξα, πλανήθηκα εκεί όπου το τέλος άρχινάει, μά τίποτε δεν βρήκα να μιλάη, . . . οι σκέψεις μου . . . ήχθ' ενός άλλου κόσμου

Γύρισα στα καλιά, στ' άδέχαστα, στον τόπο που μοιράζεται ο κόπος, κι' είδα στην κλάση πως δεν είμαι μόνος . . . οι σκέψεις μου σ' άπροσεχλή ένωθήκαν.

Υδαίνοπουλο [B]

ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΚΟΣ

Βλέποντας κάποτε ένας χωρικός κάποιον άστρονόμο να κοιτάη με περιέργεια και έπιμονή τον ουρανό και πέρνοντάς τον γιά... κοιτό, θέλησε να τον πειράξη,

— "Ε, πατριώτη, του είπε, πώς τον βλέπεις τον ουρανό, θα βρέξη ;
 "Ο άστρονόμος, άποροσημένος καθώς ήταν, δεν έπρόσθεσε τίποτα λόγια του χωρικού. Αυτός πάλι τον ξαναρώτησε δυνατώτερα.

— "Σαν τόν πήρε είδηση, ο άστρονόμος γυρίζει και του λέει :
 — Μά δεν κοιτάζω αυτά τα πράγματα, άλλως και μόνο βλέπω τους άστερισμούς.

— Τι είναι πάλι αυτοί οι άστερισμοί, ρωτάει ο χωρικός.
 — Νά, πολλά άστρα μαζί. Βλέπεις αυτά εκεί ψηλά τα φωτεινά που είναι σαν...κατοσρόλλα; Τέ, εκεί είναι η Μεγάλη Άρκτος, δηλαδή η άρκούδα.

— "Ε, πώς ; φώναξε ο χωρικός, η άρκούδα ; Την τιμώρησε επί τέλους ο Θεός ; Έμ' η άθεόφοβη είχε φάει τόσα ζωντανά ! Έπί τέλους όμως την σκότωσε ο άγροφύλακας του χωριού. Και τώρα ο Θεός γιά τιμωρία της την έκανε κατοσρόλλα να μάς φωτίζει. Γιά σου ! Θα πάω να το πω σ' όλο το χωριό.

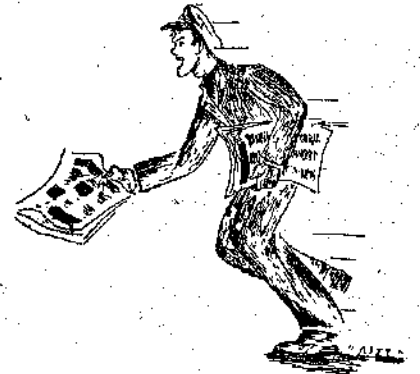
Κι' έφυγε τρέχοντας, ενώ ο άστρονόμος έσκασε στα γέλια.

Αριστοφάνης [Γ]

ΜΗ ΜΕ ΑΙΣΧΜΟΝΕΙ

"Όταν ο Θεός έδημιούργησε τα άνθη, έδωσε στο καθένα ένα όνομα και τους είπε να μην το ξεχάσουν. Όλα ήταν χαρούμενα, όλα ήταν εύτυχημένα. Μέσα στη γενική αυτή χαρά κι' εύ-

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Το παράστημα κι' η μεγάλη νίκη του Έλληνικού στρατού I. Σκίτσο του Αιστ

τυχία, μόνο μία μικρή ύπαρξη, μόνο ένα μικρό λουλουδάκι ήταν λυπημένο. Είχε γεμμένο το κεφαλάκι του στη γη και τα γαλανά ματάκια του ήσαν δακρυσμένα.

Μιά μικρή μαργαρίτα, που ήταν κοντά του, το ρώτησε γιατί είναι λυπημένο. Κι' εκείνο με κλαψιάρικη φωνή είπε : «Ξέχασα τόνομά μου».

Η μικρή μαργαρίτα το παρηγόρησε και το συμβούλευσε να πάη να ρωτήσει το Θεό που ήταν τόνομά του.

Το μικρό λουλουδάκι ύπάκουσε και πήρε το δρόμο γιά τον ουρανό. Όταν έφθασε στο θρόνο του Θεού, μ' ένα δάκρυ οιά ματάκια του, είπε : «Θεέ μου, ξεχάσα τόνομά μου» πώς όνομάζομαι ;
 "Ο Θεός είπε : «Μη με λησμονεί».

Το λουλουδάκι εύχαριστημένο πήρε το δρόμο γιά τη γη. Όταν έφθασε, όλα τα λουλουδάκια είχαν στήσει τραλλό χορό. Και το μικρό λουλουδάκι χαρούμενο μπήκε κι' αυτό στο γλέντι και γύρτασε κι' αυτό, μαζί με άλλα λουλουδάκια, τόνομά του.

(Μετάφραση) Νεφέλη [B]

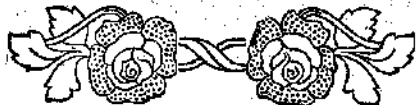
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στη Νεολαία η Δουκή Καμίλια έχει μπροστά της μία στίβα κάλτσες γιά τους στρατιώτες και τις κοιτάζει με άμνησιν.

— Τι σου συμβαίνει ; την ρωτάει μία φλαγγιτίσση.

— Νά, θέλω να ξεχωρίσω αυτές τις κάλτσες σ' έξυγάρια και δεν μπορώ, γιατί δεν ξέρω ποιές είναι γιά το δεξιό πόδι και ποιές γιά το άριστερό.

Τσις

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Αθήναι, 42 οδός Εδερπίδου την 2 Ιανουαρίου 1941

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τα καλά μου παιδιά που μου εύχθήσαν εύτυχημένο το Νέον Έτος με γράμματα, δελιάρια και κάρτες. Το ίδιο κι' ο κ. Φαίδων. Και του χρόνου, να είσθε καλά.

Θυμίζω πως η τελευταία προθεσμία γιά άνανέωση της συνδρομής με προνόμιο Τόμου λήγει την 31 Ιανουαρίου. Προσέξτε λοιπόν να μη την χάσετε. Άλλωστε η άνανέωση της συνδρομής είναι καθήκον, και πρέπει να γίνεται όσο το δυνατόν γρηγορώτερα. Γιατί κι' εγώ, έννοείται, έχω τερπασία έξοδα γιά την έκδοσή μου, κι' από τις συνδρομές σας μόνο τα καλύπτω. Όταν μου καθυστερούνται, πως θ' άντιπεξέλω ; Κάνει κανένας πίστωση σήμερα ;

Ελήξαν οι προθεσμίες όλων των Έκτακτων διαγωνισμών. Απαντήσεις δεν δέχομαι οιά ούτε... ένσκα ο πόλεμος. Γιατί τώρα έτοιμάζω τάποτεςόματα, να τα δημοσιεύσω γρηγορώτερα φέτος και να προκηρώσω νέους διαγωνισμούς, χωρίς να περιμένω το καλοκαίρι. Κι' έννοείται το λόγο : ένσκα ο πόλεμος και το κλείσιμο των σχολείων.

Αληθινή χαρά το γράμμα σου, Χαρά ! Σ' εύχαριστώ πρώτα - πρώτα γιά την άνανέωση της συνδρομής σου—γιά δάκατη αυτή φορά—και γιά τους δυο τόμους που άγόρασε με έκπτωση—το δώρο που κάνας κάθε χρόνο στέν έαυτό σου, και φέτος μάλιστα με διπλή χαρά, γιατί είμαι με λειπτά κερδισμένα με τον κόπο σου—και γιά τις εύχές σου γιά τον 63ο χρόνο μου, και γιά όλα. Σε συχαίρω άκόμα που ήπηρετας ως θθολογής "Αδελφή το Στρατ. Νοσοκομείο με τόσο ένθουσιασμό κι' αυταπάνηση. Φαντάζομαι πως οι τραυματίες σου θα είναι πολύ εύχαριστημένοι από σένα. Όσο γιά τις προφητίες σου γιά το 1941, διάβασε την παρασμένη "Αθηναϊκή Έπιστολή, γιά να ίδης πόσο συμφωνεί μαζί σου κι' ο κ. Φαίδων.

Και σένα, Έθνηκόν "Ιδεώδες, σ' εύχαριστώ πολύ γιά τις εύχές. Ναι, οί Μ. Άγγελισ, που λιγότεσαν με τον πόλεμο, άρχισαν πάλι να πληθαίνουν, και τόσο, ώστε να μην έχω τόσο να τις δημοσιεύσω, και πάντα αφήνω πολλές γιά το έρχόμενο. Καλή η πρότασή σου να βάζω [AA] στα εξαιρετικώς καλά κομμάτια της Σ.Σ.Ε. που αξίζουν περισσότερο από [A]. Την προποσώ μάλιστα και τη γενικεύω. Στο έξηξ δεν βάζω μόνο τρεις βαθμούς, άλλα έξηξ, δηλαδή : [A], [B], [Γ], και τα ίδια με τόνο [A], [B] και [Γ], όπου, έννοείται—και στα πρωτόλαια άκόμα—τα άτονα δεν είναι τόσο άρκετά.

Η "Αετή "Ιράμ—που το αίνυμά της

δεν το έλυσσ—μου γράφει και τα έξηξ : «Κάθε πέρο και καλύτερα, λέει κάποιον λαϊκό ρητό. Έγώ όμως το βλέπω αντίθετα στα φυλλάδια σου. Τα παρσινά ήταν καλύτερα από τα προέρσιναι, και τα φαινήνα καλύτερα από τα παρσινά. Κάθε φέτος και καλύτερη η Διάπασσις, λένε μαζί με μένα κι' άλλες οι διαπασσοβλάς φίλες μου».

Σε συχαίρω, Μέλιων Ναυαργς, που ήπηρεταίς με τόσο ζήλο στα ματόπισθεν, κάτω από τις σημαίες της ΕΟΝ. Ναι, θα νικήσουμε, μην άμφισβόλλεις γι' αυτό, γιατί όλοι, και στο μέτωπο και στα μετόπισθεν, από τον ίδιο ένθουσιασμό έμφορούνται. Σου έστειλα τα φύλλα που έξήτησες και χαίρω που ξαναγυρίζεις τερπ' απ' αυτούς τους τρεις μήνες της βαρβαρίας και των γεγοστών.

Ασπρη Κουελάκι, ως τις 12 Δεκεμβρίου που μου γράφεις, μόνο το 48 φύλλο είχες λάθει ; Έλπίζω να έλαδες τώρα και τα κατοπινά και να είσθε και το τέλος της «Μικρής Πριγκήπισσας» κι' όλα όσα σ' ένδιεφέρουν. Οι λύσεις σου δακτές. Παρμένω και τη Σύλλογή σου. Καθώς θα είσθε οι "Ασκήσεις πρέπει να είναι από 15 έως 20.

Απαντώ, Νηρέα, σε δυο γράμμάτα σου. Έλαβα όλα όσα μου έστειλες και μην άνοησής. Χαίρω που από τα φυλλάδια του νέου μου χρόνου βρίσκεις το ένα καλύτερο από τάλλο. "Ενδιεφέρουσες κι' οι Στατιστικές σου, το Παιδ. Πνεύματος του 1940, που μάς φέρνει πρώτο τον Πόλεμο της Έλευθερίας με 8, και της Καλλιτεχνικής Συνεργασίας, που μάς φέρνει πρώτο τον Ραφαήλ με 6. Όσο γιά να βαθμολογηθεί και το σκίτσο της Σελίδος, είναι άκόμα νωρίς. «Ηράται», δηλαδή σερτή προς τιμήν της "Ηρας, γίνονταν σ' όλη σχεδόν την άρχαία Έλλάδα. Τα έπισημότερα έμως γίνονταν στο Άργος, όπου ο νικός της θεάς ήταν έξω από την πόλη, πάνω σ' ένα λόφο. Εκεί πήγαινε η έτέρα με μεγάλη πομπή και θυσιας ένατόμβη, δηλαδή έκαστο βωδία !

Πολύ εύχαριστος το πρώτο σου γράμμα, Ουρανοκατέβλασε, το γεμάτο άγάπη κι' ένθουσιασμό. Άληθεια, ο όργανισμός μου, στην άρχή, φαιίνεται «λαδύρινθος». Άλλά όταν έχω κανείς, όπως σου, καλός οδηγός, γρήγορα κατατοπίζεται. "Ωστόσο ο καλύτερος κριτής της "Αριάνης» είναι ο "Οδηγός του Συνδρομητού, που σου σσταίνω να τον άγοράσες και να τον συμβουλευθείς, ως να τα μάθης όλα «άπέφως» κι' άνακατατά. Έλαβα όλα όσα μου έστειλας. Το ψευδώνυμό σου, είδες, άνακρίθη. Τώρα περιμένω γράμμα σου κι' από την "Ανδρα.

Σε όκτώ μόνο σελίδες—μου γράφει ο "Αλιης Μύρας—μάς είχες τρία μυθιστορήματα, δυο ποιήματα, Έπιστολή, μθο, ανέκδοτο του "Ανακία Σελίδα Συνεργασίας, άλληλογραφία κτλ. Τι άλλο θέλουμε ;
 Μά κι' εγώ νομίζω πως η ύλη που είναι υπερπερισσεί, αν λάθουμε μάλιστα όπ' όψει την περιόρισή, που λίγο έλειψε να την περιόρισή στο ήμισυ. "Ο ίδιος έπιδοκιμάζει την απαγόρευση των ξενικών ψευδώνυμων, θα ήθελε ; όμως να επητρέπονται—και συμφωνώ—μερικά ψευδώνυμα έλληνικά που σημαίνουν κάτι έξενο, ή όνόματα λουλουδιών με έξενο όνομα, Μικρός Αδάσος, Έντελβαίς κ. ά. Για το άλλο ζήτημα που μου γράφει, ως κάτω, ότι τον φωτίσθ ο Θεός σ' αυτό εγώ δεν άνακατεύομαι.

Ιστορικό το γράμμα σου, Δακρυσμένο Χαμόγέλο. Το έτοιμάσες στην Πάτρα το

πρωί της 28 "Οκτωβρίου, λίγες ημέρες άφου γύρισε από το χωριό όπου παραθέρισε, και με τόση σαιδρότητα μου έξέθεσε τις έντυπώσεις σου από την Κυριακή. Άλλά δεν πρόσφρασε να μου το στείλεις. Τα φοβερά γεγονότα των Πατρών σ' έκαμαν να φύγης, να γυρίσες στο χωριό, και μόνο από και μπόρσες να το συμπληρώσες μ' ένα τόσο θλιβερό, μα πατριωτικώτατο διατάρογραφο, στις 12 Δεκεμβρίου, και να μου το στείλεις με τις λύσεις σου . . . Πόσο με συγκίνησε ! Άλλά ο Θεός της Έλλάδος, παιδί μου, είναι μεγάλος, και θα νικήσουμε, και θηποζήμησθόμαστε, και θα ίκανοποιησθόμαστε, κι' άκόμα θα ένδιεκευθόμαστε γιά όλ' αυτά. . .

Αδτά που μου γράφει ο Σάλλογος «Περασάστειο» δεν δάν τίνικοτινώσως, ούτε θα έκφέρω γνώμη. Τη λύση μου μόνο θα έκφέρω γιά τη διχόνοια και τη διαίρεση. Έγώ θα ήθελα να γιορτασθούν τα Έξηντάχρονά μου στην Αθήνα απ' όλα τα διαπασσοπούλα που μάγαποθ ένθωμα και άδελφωμένα. Άλλοτις άς λειπούν. "Οπως παρατηρεί σήμερα κι' ο "Αλιης Μύρας, μερικά τέτοια ψευδώνυμα πρέπει να επητρέπονται— όπως Βοναπαρτής, Φρανοίνα, Έντελβαίς, και γενικά όνόματα μεγάλων άνδρων, ήρώων κι' ήρωίδων ξένων κλασσικών μυθιστορημάτων— "Ιβανός, Γιάννης "Αγιάννης— και λουλουδιών που δεν έχουν έλληνικό άδχρηστο όνομα—Ρεζέντα, Πανός, Βιολέττα. Έκείνα που έκαναν κακή έντύπωση, ήταν τα όνόματα άστέρων του Κινηματογράφου.

Σ' άλλους δεν έχω τόπο ν' απαντήσω έκτενώς.—Σίφουνα, είπα γι' αυτές τις Στατιστικές της Σελίδος που . . . έπιλονασαν.—Γελασπέ "Αντιστάσεις και σε σένα τα ίδια. Το πατριωτικό σου γράμμα μου άρεσε πολύ.—"Ορνιέντσα, και το δικό σου άλυθέρο το ψευδώνυμο που θέλεις.—Δαίς Μπαρόνη, έλαβα δυο γράμματα σου' ο κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί συγκινημένος, και, στο κομμάτι σου που δημοσιεύθηκε στο 50ς, στο στίχο 40, ίναι «φρατωτός», τυπώθηκε κατά λάθος «σκαυρωτός».—Δοξασμένο "Ακρωτήρι, σε σένα, έπειδή είχες να μου γράψης μεγάλο γράμμα πάρα πολύν καιρό, θάπανήσω χαριστά στο έρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ός σήμερα έλαβα και τα έξηξ : «Οι ένδοξοι στρατιώται μας», «Θεο ένα φώς», «Μάχη εν' η νύχτα . . . στην Αθήνα», «Ευχές γιά το νέο χρόνο», «Ηλιοβασιλευμα», «Γράμματα προς τους στρατιώτες», «Το παλιό μου σπίτι», «Απ' τις σκέψεις μου», «Νοσταλγικό ήμψος», «Ένω μπαίνει ο νέος χρόνος», «Χριστούγεννα», «Αφου νικώσες», «Μιά πρόβα», «Μιά φάρσα», «Το έξοχικό σπτάκι», «Έλληνική φυλή».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνανέεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, όπ. 10.—Τά έγκριμένα ή άνανεούμενα ίσχύουν άς την 30 Νοεμβρίου 1941. "Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σ' άγόρια, και όσα από Κ, σ' κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Λευκή "Αδελφή, κ. (AK). Μπουπουλίνα, κ. (MA), Κερκυραία, κ. (ΕΛ). Λουδοβίκος, ά. (ij). Καλετών Ένας, ά. (BΨ). Έρμής, ά. (AK). Μάκης, ά. (IM). Σύλλογος "Γαλλία "Αστέρια» (Σύλλογος). Κρόνος, ά. (KB).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων : Απόλλων του Μπειβεντά, ά. Λευκή Καμέλια, κ. Γαλανομέτα, κ. Κόκκινα Τρι-

αντάφυλλο, κ. Ρήγισσα "Ανερούσα, κ. Νεράιδα του Αάσου, κ. Μάγκας της Φιλοθέης, κ. Αραπάκι του Καίρου, κ. Χλωμό Φεγγύρι, ά. Τσάρσβιτς, ά. Έξερσυνής του Πόλου, ά. Τσιγγότι κ' Διαβολάκι, ά. Βασίλισσα των Ρόδων, κ.

Η Διάπασσις άσπάζεται τους φίλους της : Σκυριανόπουλο (μην άνοησής) στα τελευταία γράμμάτα σου θάπανήσω στο έρχόμενο) Γλυκεϊά "Ηπειρωτοπούλα (εύχαριστώ πολύ και σένα, και τη μαμιά, και τις αδελφές' περιμένω) Μάριον Μπάτσαρη (χαίρω που έγινες καλά) Μαγεμί "Αδελφί (έλπίζω να έλαδες τώρα και τα ίπιλοιπα φυλλάδια' αν χάνηκα το 50, γράψε μου να σου το ξανατείλω' περιμένω να ξαναγίλεις τη δράση σου' έλαβα και το άλλο σου γράμμα και συμμορφώθηκα) Φροστώ (έλαβα, εύχαριστώ) Ζήση ή Έλλάς (αυτό, καθώς θα είσθε, σου ένέκρινα' καλά έκαμες που πήρες έλληνικό και πατριωτικό ψευδώνυμο, μολονότι κι' έκείνο που είχες, σαν όνομα μεγάλου έπιστήμονος, δεν ήταν από κάποιο γορμημένο εύχαριστώ γιά την άνανέωση, τόμο έσπετα) Καθερίναν (έλαβα, εύχαριστώ, ξεπέτσες) Κίτρινη "Αράχνη, "Ανοσιόχο Ναυτάκι, "Ιαδα μετ.κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα κατά την 31 Δεκεμβρίου, θάπανήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 293ου Διαγωνισμού Αφσων. Αι λύσεις του φυλλάδιου τούτου άσεται μετ' της 11 Μαρτίου.

49. Δεξιόγυφος

Μιά χώ' άρχαία άσιατική, Στη μέση άφου τη χώρας, Αυθό πράγματα ξεχώρισε : 'Απ' τόνα μέρος, σύμφωνο, Και κάτω, από το άλλο, Που γι' αυτό μάχεται ή Έλλάς Και ο γενναίος της τσολιάς, Μ' ένθουσιασμό μεγάλο.

Πρόμαχος της "Ελευθερίας

50. Διπλόξ Μεταγραμματισμός Πλέκω και οράβω με το ΝΙ, Το κλίνο όμως με το ΡΩ, Και με το Σίγμα το φορώ Στου σακκακιού μου... το παύι.

Βοσκαφεύ

51. Αναγραμματισμός Νησί της "Ιταλίας "Αν άναγραμματίσσω, Μιάς αδελφοκτονίας Το θυμά θάντικρόσω.

Παιρακός

52. Αίνιγμα Στη Γαλλία, στην Άγγλία, Βασίλιάς το άρσενικό μου' Και φυτό μ' άρατα λουλούδια Κόκκινα το θηλυκό μου.

Λευκή Καμέλια

53. Μέγα Δικτυωτών * * * * * = Μετά την έργασίαν. * * * * * = Παραβολή, μύθος. * * * * * = Δύο λέξεις: όρα της ήμέρας και ο Θεός. * * * * * = Ανώτατος άσωματικός. * * * * * = Την ύπόστη ο Χριστός. Και καθέτως τα ίδια. Σίφουνας

* * * * * = Μετά την έργασίαν. * * * * * = Παραβολή, μύθος. * * * * * = Δύο λέξεις: όρα της ήμέρας και ο Θεός. * * * * * = Ανώτατος άσωματικός. * * * * * = Την ύπόστη ο Χριστός. Και καθέτως τα ίδια. Σίφουνας

- 54. Κρυπτογραφικόν**
 128456783 = Ίσοτομη νήσος.
 2848761 = Ίνδος άσκητής.
 327846 = Μέρος της γής.
 458181 = Όλη ή γή με ό ουρανός.
 58781 = Πόλις της Ίταλίας.
 618881 = Προφήτης.
 76578 = Όρος, συμφωνία.
 81884 = Πατριάρχης της Γραφής.
 Ίβανός

55-59. Μαγικόν Γράμμα
 Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εις έκαστην τών κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν άλλα τόσαι λέξεις:

Πάν, Ίνός, Άρτος, Μήλος, κυκλών, Ίβανός

60. Φωνηεντόλιπον

ΧΕΥΣ-ΧΡΗ
 Μάρκος Μπότσαρης

61. Γράφος

γφ	γε		με	
γε	γε		με	με
γφ	φ	φρος	λι	
γε			με	με
γε				με

Σκυριανόπουλο

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φέλλου 48.

531. Γύφος (γφ, φς). — 532. Φάλαρις (φά, λά, ρίς). — 533. Άσκη-άη. — 534. ΚΝΩΣΣΟΣ 535-539. Διά του Ν: κείνος, έθνος, μαρία, νούς, Κρόνος. — 540-545. Τό πτεροτόν ΣΙΚΑΓΟΝ είναι τό Ζ:

Ζάκυνθος, Άζόροι, Έρζογβίνη, Άμαζόνιος, Βενεζουέλα, Τραπεζούς. — 546. — ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΔΟΡΑΤΟΝ (Ή ανάγνωσις κατά στίχον κανονικάς. Αί λέξεις της άκροστιχίδος: ΤΟΜΥΡΙΣ, ΕΛΛΗΣΠΟΝΟΝΑΚΟΣ, ΟΝΑΓΓΟΣ, ΟΡΑΥΓΗΣ, ΟΡΑΤΟΝΟΣ). — 547. Μη ένιθόμενι ΤΟΝ άλλότρια (μλ. επί Θή μ, άλλο τρία).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 40. τό πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία δρ. 6. τό έλάχιστον τίμημα. Πέραν τών 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξη: με λέξη δε στοιχεία δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. Ό γωριστός στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τό διπλό. Ή προληρωμή είναι άσφαιρίτη.

[ΜΑ' — 98]
 Γεία σας! Ήρθαμε!!!
 ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
 [ΜΑ' 99 —]

Ιδρύεται σύλλογος
 «ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»
 Πρόεδρος: Έντελέθης, Αντιπρόεδρος: Άναστασάκης, Γραμματέας: Δοξασμένο Έδζωνάκι, Ταμίας: Ροδοπέταλα, Ύπεύθυνος Άλληλογραφίας: Μίκης. — Μέλη: Περίφανη Έλληνοπούλα, Τσαχιλίνα, Μελαχροινή Ρόζα, Μικράς Ρόζα, Άναμώνη, Τουλίπα. — Στοιχοί: Εσπαθώμα, Διαγωνισμοί, Αποκαλύψεις, Φυγαγωγία, Διαπλασιαστές Συγκλητήριες, Γενικό Σεφάντωμα. — Διεθνήσεις: Άλέκον Κουτσόδκον, Περίφανη Πολυδρόσου, Χαλάνδριον. Έδρα έν Πειραιά. Παράρτημα έν Φραγκοκκλησιά.

[ΜΑ' — 100]
 (Μ. 483) λήγει. Σπεύσατε. Περιμένω άπ' έλους-ες. Βραδέτα 4 έκλεκτά.
 ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' — 101]
 Διαπλασσομο, προσοχή!! Ή Θέτις δέν άνταλλάσσει, άλλως συλλέγει τετραδιάκια! Ύποψήφια όθματα, μακροά!
 ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΑΕΩΔΕΣ
 ΕΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
 της «Νίκης-Έλλάδος»

[ΜΑ' — 102]
 Διαπλασσομο! Στήν [Μ' 22] έλπίζω έγκάρδια διοστήρησιν! Όλοι μαζί: πρωτοδιαπλασσοπουλο 1940 τό
 ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΑΕΩΔΕΣ

[ΜΑ' — 103]
 Μαγεμένο Δοξάρι, Έλαδες τό γράμμα μου; Περιμένο άπάντησιν. Γελαστέ Άντιστοιχάς, Νεφέλη, Λόγφ τοῦ πολέμου δέν σας έγραφα. Ζητώ συγγνώμη. Άν θέλετε γράψτε μου.
 ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' — 105]
 Αποκάλυψις: Έθνεών Ίδεώδες = Κλεβόβουλος... (νά συνεχίσω;...)
 ΝΙΑΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ' — 106]
 Η ΕΝΔΟΣΗ «ΦΙΑΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ» εξαναγή ως ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ. Πληροφορία: Τράπεζα Άθηνών, Δίδα Θεοδοσία Ζαχαριάδου.

[ΜΑ' — 107]
 Διαπλασσομο, έντυχιστόμος, γαυότος ζωή και κίτησι δ καινούργιος κρόνος!
 Άνυπόταχτο Ναυάκι της «Νίκης Έλλάδος»

[ΜΑ' — 108]
 Νέο Φραγδο χρόνια πολλά! — Λευκή Καμήλα, («πάρα πολύ»)!... Άρχαριότητα συγχωρείται;
 ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' — 109]
 Διαπλασσοπουλα-ες, άπάντηστε στην [ΜΑ' — 22]. — Νίλς, χρόνια πολλά. — Νεοβωρικές, εδχαριστομοις.
 Άλκης Μόρας-Νηρεός

[ΜΑ' — 110]
 Ψυχικώτης — Ψυχικώτισσα Κ.Ι.Π. Ζητεί νά επικοινωνήσιν με πρώην Διαπλασσοπουλο Δημήτριον Πόμπανον.
 ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' — 111]
 (Συνέχεια)... Οι «Κατάσκοποι» ανέφθηκαν, δι. ... Ίδρόντας Σέλλογον, παθόντας συνεχεις... γκάφες από ατόους, θέποκτοδοαν... έπιτυχίαν (Έλευσε βλέπει). Καί... μίαν ώραιαν πρσταν έμφανίζονται... πανιαχυρότατοι (ζυτιθέτως)! ως «δικτάτορες»! (Συνεχίζεται).
 ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΑΣΙΑΚΟΣ «ΤΡΕΛΛΟΗΡΕΑΣ»
 [ΜΑ' — 112]

[ΜΑ' — 113]
 Διαπλασσοπουλα εκτός συλλόγων! Έλάτε την Κυριακή 19 Ιανουαρίου, 9.30 π.μ., έξω από τό Ρ45. Έχομε μία εθαιρετική ένδιαφέρουσα ανακοίνωση. Μη λείψη κανείς!
 ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΑΕΩΔΕΣ-ΕΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
 Πρόεδρος: Άντιπρόεδρος «Νίκης-Έλλάδος»

[ΜΑ' — 114]
 Απάλλων-Ίδεώδες, από θηλεο-μαζώματα, [24] παραλείφατε... χρονοστάσια και... υφόμετρο!
 ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' — 114]
 Πρωτομπαίνοντας απόν διαπλασσομο σας χαιρετώ έλους-ες. Άναμινάτε ταχώς δράση.
 ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ

[ΜΑ' — 115]
 Ενφ άποτυγχάνετε, Λαγκαρντέρ-Πρόσωπτον — Κεραυνέ. Άντισσροπική μου δρόντα καταρρίπτουν Μικρόν Άεροπόρον = Άρχιμανδρίτην. (Έκδικούμενος Πειραιφτισσών). Έπίσης Μικρή Έλληνοπούλα = Άρχιμανδρίτου, Άντουανέτα = Άναστασοπούλου, Μόλιτε = Τζώρτζης, Ροδοπέταλα = Κουζούλα.
 ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ
 Ταμίας της «Νίκης-Έλλάδος»

[ΜΑ' — 116]
 Θεάματα! Ροκιδελοόρα: «Πόργος της σιαπής». Μπελδεντερική: «Χαρούμενα μαγουλάκια». Αούλληπτες Σκίτες «Ήρωικά κορόζα» (προσεχώς: «S.O.S. θυβιζόμεθα»). Συνεδρίαση Έξηντάχροων «συμμαχίας»: «Τό συνέδριον χορεύει, άλλα δέν προδίδει». Έξηντάχρονα συμμαχίας: «Χαμένος όρίζων».

[ΜΑ' — 117]
 Ευχα/καμέλια, ... άντ/ευχαριστώ! — Γαρδένια; ... αφοδρ/ατηνοχώ! — Ίδεώδες, ... ιδεωδέτατα! — Τυφ/αναοιχομάτη, ... τυφλ/αναοιχοματω!
 ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ
 ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' — 118]
 Λόγφ άχαρητηρίστου συμπεριφορές Ίδεώδους, παραιτούμεθα Νίκης-Έλλάδος.
 ΑΠΟΛΑΩΝ ΤΟΥ ΜΠΕΛΒΕΝΤΕΡΕ τέως αντιπρόεδρος Μπουμπούλ

[ΜΑ' — 119]
 Άλληλογραφώ, άνταλλάσσω τετραδιάκια, άπαντώ άμέσως. Στείλτε πρό-τοι στην θσιν: Γεώργιον Σιδερόπουλον, Σωζουπέλωσ 16, Άθήνας, διά:
 Σαλοντίσσα

[ΜΑ' — 120]
 Τάσσε, χρόνια πολλά. Θα έανα - άλληλο - τρισολιο-πανευτοχιστομοις; Χαίρετισματα στη... Σκόρο.
 ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' — 121]
 Άλληλογραφώ και άνταλλάσσω Μ. Μοστικά με έλους-ες. Γράψτε: Φιφην Πέτταν, Πόρου 15 Άθήνας, διά:
 Κρσμανταλάν

[ΜΑ' — 122]
 Ζάχαρη: Τό έίφος μου έμποδίζει τό έθνηκό φαγόμα! Δέχασαι;
 Σανθός Ίπυότης

[ΜΑ' — 123]
 Φαλαγγίται: παρακάτω όπως διδάξης θυρωρόν καλήν συμπεριφοράν, διότι... διαγώνων. — Σανθός Ίπυότης

[ΜΑ' — 124]
 Καώς με δεχόσαστε! Άργησα νάρθω, άλλα ήρθα.
 Άργιούδριτσο

[ΜΑ' — 125]
 Στά αδέλφια μου Έλληνοπούλα εδχομαι χρόνια πολλά γιά τό νικηφόρο 1941.
 Πίσις-Πατρίς

[ΜΑ' — 126]
 Μπαίνοντας στό δεύτερό μου έτος, παραιτομοι της Νίκης-Έλλάδος.
 Πίσις-Πατρίς

[ΜΑ' — 127]
 Διαμυρτέρωμαι άπολύτως γιά τό δθθεν διώξμό μου από Έθνικού Ίδεώδους εκ της «Νίκης-Έλλάδος»
 Πίσις-Πατρίς

[ΜΑ' — 128]
 Σίφωνα, ... μηδένα πριν τέλους μακάριζέ! Διά... μακαρισμούσ σου, ε-περευχαριστώ.
 ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ